

Karanténposta

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Felhívott egy férfi, s azt mondta, bizony ő most úgy érzi magát, mintha szégyenbélyeget viselne. Nyaralós időben ütött meg a mondat, épp a vadkacsákat bámultam a tavon, ahogyan buknak előre a fejükkel, s egyenesedik fel a vízből azon pillanatban a hátsójuk, miközben odalent a hínárt pásztazzák. A vonal túlsó végén folytatódott a beszéd, hogy a koronavírus miatti elzártság tekinthető efféle billognak: ő maga épp most tért vissza egy sárga jelzésű országból, emiatt már a határon „levadászták”, pedig se láza, se tünetei. Lám, ha Tihanyba készült volna a kormányfőt meghallgatni, nagyobb eséllyel lehetne vírusos, hisz a rendezvényt épp az egyik szervező érintettsége okán fűjták le.

A határőrök elmagyarázták neki, hogy neve „karanténosként” most bekerül egy rendszerbe, amiből majd a zárlat kéthetes lejártakor ki is kerül, de utóbbit ő nem

Az ajánlott levélről szóló cetli esetében nem pusztán egy papír, hanem bűnösségének bizonyítéka

nagyon hiszi, mert az a tapasztalata, hogy ha valaki egy listára felvésetik, sosem tudja meg, törölték-e onnan valaha, s ettől azóta is nyugtalanul érzi magát.

Hazatérve aztán a társasházi lakásába, felragasztotta a címkét az ajtóra, amitől a szorongása csak fokozódott. Magányos, tudós ember ő, most is csak azért utazott el abba a sárga jelű országba, hogy leolvasson bizonyos műszereket, a társaságot amúgy kerüli. A szomszédaival nemigen van viszonya a köszönésen kívül, de most az alatta lakó az erkélyről felszólt, hogy ha szüksége van valamire, jelezze, szívesen bevásárolnak neki. Ettől kicsit meghatódott, lám, vannak még igaz emberek az embertelenségben, nyugodott meg némiképp a szíve.

De aztán jött a postás, és a lelki békéje felborult újra.

Ennek a postásnak ő két hete „beszölt” a sarki kisboltban, hogy ugyan már, vegye fel a maszkot, az meg visszaszólt, hogy nem veszi fel, s emiatt azóta hűvös a viszonyuk. Ez a postást bizonyára nem nyomasztja, de őt igen, mert gyakran kap ajánlott levelet más tudósoktól, s ilyenkor muszáj aláírnia a blankettát, köszönni, úgy

viselkedni, mintha rendben lenne köztük minden. Jött a kézbesítő most is, de csak annyit mondott, hogy a „magukfajtanak”, vagyis karanténosnak nem kézbesít, egy belső szabályzat szerint nem kell átadnia a levelet, elég, ha bedob egy értesítőt.

Igen ám, de a tudósunk azonnal kombinálni kezdett, s el is mondta az aggályait a postásnak. Ha ugyanis most bedob egy értesítőt, az azt jelenti, hogy nem találta otthon a címzettet, pedig ő nagyon is otthon van, sőt olyannyira otthon van, hogy ki sem léphet a lakásból. Az ajánlott levélről szóló cetli ezért esetében nem pusztán egy papír, hanem bűnösségének bizonyítéka, miközben mindketten tudják, hogy ártatlan. Hisz lám, itt állnak a lépcsőházban, emberünk szigorúan a küszöb belső oldalán.

Néztek egymással farkasszemet, mindkettő az igaza tudatában, s lehet, hogy ma is ott állnának, ha egyikük végül nem tárcsázza a központot, s nem kapnak engedélyt az aláírás nélküli kézbesítésre. Csakhogy a tudóst azóta is kétségek gyötrik, ezért is hívott fel. El akarta mondani, hogy nem jól működik a rendszer: nincs benne logika.